

Zij wikkelde den koning in een zwarten doek. Blz. 617).

Deze jongelui bekreunden zich bitter weinig met den toestand waarin zij verkeerden, bekommerden zich hoegenaamd niet om hunne armoede, vonden het plezant op dien zolder, omdat ze de vlucht uit Frankrijk als een uitstapje naar Londen beschouwden en er ten stelligste van verzekerd waren dat na enkele weken, misschien een paar maanden de revolutie tot het verleden zou behooren en zij terug in Frankrijk het leven van vroeger zouden hervatten.

Hun ouders deelden deze vooruitzichten en als ze 's morgens, in een armzalig vertrek, bij elkander aan een karig maal door hun gastheer weder geroepen, heerschte er eene hoffelijke gezelligheid, werd er met dezelfde plichtplegingen uitgepakt, als zaten ze aan de ontbijttafel in het paleis van den koning...

Bange dagen braken echter in Frankrijk aan voor al wie tot den adel behoorde...

Degenen die hun heil niet in de vlucht had-

den kunnen vinden werden door het opgezweepte volk mishandeld en vermoord of gevangen genomen, door de revolutionnaire rechtbank ter dood veroordeeld en stierven op het schavot...

Ook de koning en zijne gemalin ondergingen hetzelfde lot en werden onder de guillotine onthoofd, terwijl de kroonprins in de gevangenis van den Temple wegens gebrek aan zorgen, of, zooals er ook door ooggetuigen is beweerd geworden, onder ruwe behandeling van zijn bewaker dood ging.

Hoe meer nieuws aan de uitgewekenen toekwam uit Parijs en de andere groote steden van Frankrijk, hoe meer zij de overtuiging opdeden dat, zooniet voor altijd dan toch voor langen tijd het rijk der edelen opgehouden had te bestaan.

Enkelen hoopten nog op een spoedig herstel der monarchie, en onder hen bevond zich

ook mijn overgrootvader, en deze lieden leefden in ellendigen toestand van de aalmoezen die beter begunstigde landgenooten en de Engelsche adel hun toestaken.

De markiezin de Queepère, een zwakke vrouw, die ook tot een groote edele familie behoorde, en natuurlijk in pracht en weelde was opgevoed en na haar huwelijk verkeerd had, kon dat bestaan vol miserie niet lang volhouden en stierf na een paar jaar.

Haar echtgenoot wiens gezondheid door zijn losbandig leven te Parijs reeds erg ondermijnd was toen hij de wijk naar Londen nam, en waarop de reactie van zijn triestig lot een hevigen vat had gekregen, volgde haar eenige maanden later in het graf...

De twee zonen stonden daar hulpeloos...

Hoe moesten zij aan den kost komen? Met handwerk waren zij hoegenaamd niet bekend en hun geleerdheid liet veel te wenschen over... Zij bezaten een aardje naar hun vaartje en hadden op de schoolbanken meer aan uitspanning gedacht dan aan de lessen...

De eene vertrok met een paar zijner jonge vrienden naar Nederland en vandaar naar Oost-Indië, zoo heeft later mijn vader vernomen, maar men heeft niets meer van hen gehoord.

De andere, mijn grootvader, kreeg na geruimen tijd op zijn tandvleesch te hebben geloopt, eene bediening in eene groote handelsfirma, om boodschapper te spelen...

Om zijn rampzalig bestaan te kunnen dragen, om zijn toestand te verzekeren, en waarschijnlijk ook omdat het temperament van zijn vader in hem zat, begon hij te drinken en al wat hij niet volstrekt noodig had om in het leven te blijven, werd in whisky omgezet...

Hij werd uit zijne bediening wegens dronkenschap ontslagen en zakte lager en lager in den modder der samenleving, zoodat hij, markies de Queepère de Condaros, op het laatste bestond van bedelarij en wie weet van wat nog al...

Hij bewoonde een zolderkamertje boven een slecht befaamd drankhuis.

Ondanks den drank en de menigvuldige ontberingen, had hij het uiterlijke der markiezen de Queepère behouden, al ware het dan ook maar in breede lijnen, en kon hij, als hij wat opgepoetst was, nog doorgaan voor een schoonen man...

Zijne hospita, die een twintigtal jaren ouder was dan hij, en die door moeder natuur

slecht bedeed was geworden wat mooie trekken en vormen betrof, achtte mijn grootvader de man harer keuze...

Toen zij hem van trouwen sprak, stemde hij er natuurlijk dadelijk in toe: een kommerloos bestaan werd hem aangeboden.

Zij traden in het huwelijk er in den beginne vond de markies behagen in dat nieuwe leven en hij gedroeg zich beter dan zijne vrouw het ooit had durven denken...

Maar hij was den ganschen dag in de herberg, en er meester, zoodat het onvermijdelijke geschiedde: de drank werd weldra vaardig voor de goede voornemens van mijn grootvader en hij zonk weer terug in de ellende der dronkenschap.

Hetgeen dikwerf gebeurt, greep ook hier plaats: de vrouw die vroeger nooit gedronken had, vatte uit verdriet ook het glas en verviel langzamerhand in dezelfde kwaal.

Een nog rampvoller leven brak voor mijn grootvader aan: Het huiselijk wee loste zich op in twist en gevecht en dronkemanstooneelen, waarvan mijn vader, hun eenig kind, getuige en slachtoffer was...

Na eene hevige ruzie, waarbij klappen, stompen en stampen waren uitgedeeld geworden, zoodat de vrouw levenloos op den grond was blijven liggen, was de man, dood-dronken naar den zolder geloopt en had zich daar aan een balk opgeknoopt...

Zoo stierf een der telgen van het adellijk geslacht een Queepère de Condaros!

Mijne grootmoeder was wanhopig, want ondanks al wat er voorgevallen was, droeg zij haar man nog steeds eene sterke liefde toe, en het is dus niet noodig te zeggen dat ze na zijne dood nog met meer genoegen de flesch whisky aansprak...

Zij moest hare herberg verlaten en van wat ze daarna geleefd en gedronken heeft, weet niemand te zeggen.

Door haar werd mijn vader opgevoed.

Zij hield zeer veel van haar jongen, als ze niet gedronken had, maar dat gebeurde zelden en zoo kwam het dat hij niet dikwerf moederlijke zorgen en moederlijke liefde gewaar werd in het hol waar hij met haar vernachten moest, want den ganschen dag was hij de straat op, meest aan de haven, waar er het een en ander te verdienen was en nog al veel mee te dragen, dat niet te heet of te zwaar was.

Hij kwam er natuurlijk in aanraking met bengels van zijn slag, die thuis al even veel

zorgen vonden of door hun ouders, of de lieden die hen grootbrachten, werden uitgezonden om zooveel mogelijk geld of iets van waarde thuis te brengen, zonder vermelding hoe zij er aan geraakt waren.

Van hen leerde mijn vader veel guiten- en boevenstreken, maar hij deed er ook veel ondervinding en levenskennis op, die hem later wel te stade zijn gekomen...

Toen hij een veertiental jaren oud was, ontvluchtte hij het moederlijke huis en ging, met een paar vriendjes, die eveneens niet langer bij hunne ouders slagen en geen eten wilden ontvangen, bij een kerel wonen, die eene gansche bende jonge deugnieten onderhield, hun het edel vak van het zakkenrollen aanleerde en met de opbrengst dezer jeugdige dieven een aangenaam bestaan sleet...

De markies de Queepère de Condaros werd er pick-pocket.

Het duurde echter niet lang, want zekeren dag viel hij in handen der politie, op heeterdaad betrapt, en werd naar eene gevangenis-school gezonden...

Daar werd de gelukster, die eene lange reeks jaren niet meer aan het donkere gewest had geschitterd weer aan den hemel bespeurd door den jongen edelman, alhoewel hij niet wist dat deze ster voor hem glansde, want het was hem niet bekend dat hij een afstammeling van een hoogadelijke familie was...

Hij dacht zich een zoon van menschen uit de laagste klas der Engelsche samenleving...

Mijn vader moet het uiterlijke zijner moeder geërfd hebben, want hij zag er geen telg der Queepères uit, was niet gemaakt om geharnast en op een vurig ros gezeten met de edelen der vroegere eeuwen ten strijde te trekken...

Ik gelijk sprekend op mijn vader...

De dwerg glimlachte, een echte glimlach die aantoonde dat hij er niets om gaf geen slank en mooi edelman te zijn, zooals zijn voorgangers.

— Ge kunt u moeilijk een markies de Queepère de Condaros in mijn vel voorstellen, niet waar?

Niemand sprak een woord, maar allen waren het met hem eens dat een kabouter als hij inderdaad maar slecht de adellijke familie vertegenwoordigde...

De bestuurder der agencie vervolgde zijn verhaal :

— Maar, had mijn vader het uiterlijke van de Queepères niet, het bleek toch dat hij de inborst en de geestesgaven der oude markiezen had voor zijn deel gekregen, van degenen die vóór mijn overgrootvader aan land en vorst, in de hooge ambten die zij bekleed hebben groote diensten konden bewijzen.

Eens uit de omgeving waarin hij zijne jeugd had gesleten, eens onderworpen aan de strenge tucht welke in de staatsgevangenis heerschte viel de kwade schors langzaam weg en ontbolsterde zich een jongen die met een sterken wil den goeden weg bewandelde, zich als zeer verstandig vertoonde, bevattelijk als niet een, en zoo de aandacht van den overste der school op zich trok...

Deze had geen kinderen en trok zich het lot van den kleinen zakkenroller aan...

Het gevolg was dat hij zooveel mogelijk aan het verderfelijke gezelschap der boefjes onttrokken werd, eene betere opvoeding ontving en toen hij de gevangenis-school verliet eene zekere geleerdheid en gansch andere gedachten als toen hij een jongen was over den strijd om het bestaan in onze samenleving koesterde.

Door toedoen van zijn beschermer kreeg hij onmiddellijk eene betrekking bij de rechterlijke politie der Engelsche hoofdstad en wist zich door zijn doorzicht, door zijn vernuft zoo spoedig te doen gelden dat hij in de opsporingsbrigade werd opgenomen en weldra een uitstekend detective bleek te zijn.

Een paar jaren werd hem eene zeer ingewikkelde zaak ter ontwarring opgedragen. Het goldt een juweelendiefstal te Madrid gepleegd door Engelsche bandieten, die eene gansche comédie hadden op touw gesteld om eene rijke edeldame van hare zeer kostbare gouden en met edelstenen versierde sieraden te berooven.

Hij verbleef tal van maanden in Spanje's hoofdstad en wist al de draden van het spel in handen te krijgen, deed niet alleen de dieven aanhouden, maar vond ook het grootste gedeelte der familie-juweelen terug...

Hij ontving een koninklijke belooning, het begin van zijn fortuin.

Mijn vader had zoowat overal in Spanje gereisd en er kennis gemaakt met de gansche boevenwereld en met tal van andere kringen der maatschappij, zoodat hij had kunnen naagaan hoeveel schoon werk er te verrichten was voor een detective met fijnen opmerkingsgeest en grooten durf begaafd.

Zoo kwam hij op de gedachte te Madrid een paar kamers te huren, er een bureel in te richten en de «Agence Queepère» te stichten, die zich met opzoekingen in alle mogelijke zaken zou gelasten en dat tegen zeer matige prijzen.

Zoo luidt het eerste reklaam der firma, hetwelk ik nog in mijn archief heb teruggevonden, want mijn vader had ook begrepen dat een goed geleid reklaam als grondslag van elke onderneming moet liggen, indien men ze wil doen gelijken...

Hij gelukte boven alle verwachting, breidde zijne zaak uit en was na enkele jaren het hoofd eener agencie, die in Spanje algemeen werd gewaardeerd en in het buitenland reeds naam begon te verwerven.

Toen werd hij door den bestuurder der gevangenisschool, voor wien mijn vader de grootste genegenheid en de vurigste dankbaarheid koesterde, naar Engeland geroepen.

— Ik heb, zoo sprak de brave man, die van een misloopen jongetje den bestuurder der bekende agencie had gemaakt of hem ten minste toch de gelegenheid had verschaft terug in de samenleving te komen om er als een eerlijk man zijn brood te verdienen en zich op te werken tot een gegoed burger; ik heb u gedurende al den tijd dat ge mijn gesticht hebt verlaten, van stap tot stap in het leven gevolgd, geweten wat gij verricht en gesticht hebt, vooral uit de talrijke brieven die gij mij zonder onderbreken hebt gezonden, om mij over uwen arbeid, uwe pogingen, uw betrachten in te lichten... Gij hebt mij in mijne verwachtingen niet bedrogen en zijt de man geworden dien ik in u gezien heb als ge nog een kwâjongen waart en door anderen op het pad der ondeugd medegesleept... Ik ben ten hoogste over u tevreden...

— Dat maakt mij de gelukkigste der stervelingen, sprak mijn vader trotsch.

— Ik wensch u nog gelukkiger te maken, ging de bestuurder der schoolgevangenis voort. Toen gij mij verlaten had en ik bemerkte dat gij al deedt wat maar eenigszins mogelijk was om u door het leven heen te werken, heb ik gedacht dat het noodig was eens na te gaan wie gij eigenlijk waart, of, beter gezegd wie uwe ouders, uwe voorouders waren...

Ik wist dat gij van Fransche afkomst waart, maar dat was al, en het heeft me dan ook veel tijd en inspanning gekost om iets op te

sporen, want uwe moeder had Engeland verlaten en niemand wist waar zij verbleef.

Toch heb ik haar terug gevonden... Het was hoog tijd, want het was in een gasthuis te Parijs dat een mijner vrienden, die zich daar met eenige door mij aangewezen opzoekingen had gelast, de vrouw op haar sterfbed vond.

Veel wist zij hem niet mede te deelen, maar gelukkiglijk had ze enkele papieren, voortkomstig van uw vader, bewaard en deze hebben het noodige materiaal geleverd om heel de geschiedenis uwer familie op te bouwen.

Ik ken ze reeds geruimen tijd, maar ik heb ze u niet willen openbaren, omdat ik wenschte dat gij geheel en al het kind uwer eigen werken zoudet wezen.

Thans zijt ge dat volslagen geworden en ik acht het oogenblik gekomen om u te zeggen wie gij zijt en wie uwe voorouders waren...

Gij moogt den titel voeren van markies de Queepère de Condaros en behoort tot den oudsten franschen adel...

Mijn vader kon zijne ooren niet gelooven, maar de dokumenten welke de schoolbestuurder hem overhandigde overtuigden hem.

En de geschiedenis zijner familie, welke zijn weldoener hem verhaalde, zooals ik ze u in korte trekken heb bekend gemaakt, liet geen twijfel van zijne afkomst meer over...

Door middel van zijne agencie en de betrekkingen welke hij in Frankrijk bezat, kon mijn vader zeer gemakkelijk de leemten aanvullen die bestonden in de reeks dokumenten welke zijne moeder had bewaard en zijn recht op den adellijken naam ten volle doen gelden...

Dat was echter het geval niet wat zijne erfgoederen betrof, die deels aan den Staat, aan verre bloedverwanten en aan vreemde waren overgegaan... Al zijne pogingen om terug in het bezit zijner fortuin te komen leden volslagen schipbreuk...

Na een hardnekkigen strijd, gaf hij het op, des te meer dat hij rijk genoeg was om een kommerloos bestaan te slijten en zijne onderneming veel geld opleverde.

Hij bleef Queepère heeten, zonder meer, en breidde aanhoudend zijn zaken uit...

Toen werd hij geroepen om eene zeer ingewikkelde zaak te ontwarren, die hem niet alleen een groot vermogen zou aanbrengen, maar hem eene echtgenoot en een zoon zou schenken.

Gij zult allen wel eens hooren spreken hebben van het beruchte Engelsch dievenpaar Bel en Rol, dat gedurende een kwart eeuw de wereld in beroering heeft gebracht en zoo befaamd was op het gebied der fielten als Robert en Bertrand...

Vermits ik de zoon ben, die mijn vader uit deze zaak heeft gewonnen, zal ik u dezen avond, als ge er belang in stelt, deze historie voorlezen, opgesteld door een der secretarissen van mijn vader, volgens de gegevens welke deze laatste verstrekke...

Al onze reizigers wachtten met ongeduld dat de avond zou aanbrengen, om de geschiedenis te hooren, want de lotgevallen van Queepère hadden bij hen de grootste belangstelling verwekt.

Menschen die zelf lang op avonturen zijn uitgeweest, die veel hebben moeten uit den weg werken om tot hun doel te geraken, luisteren steeds met gespannen aandacht naar het verhaal van de avonturen van anderen...

Wanneer zij 's avonds gezellig in het salon van de *Condaros* gezeten waren, nam de bestuurder van de agencie weer het woord :

— Tot inleiding van de geschiedenis die ik u zal voorlezen, dient een woord gesproken over de heeren Bel en Rol, die, zooals ik u reeds heb gezegd, gedurende een vijf-entwintig tal jaren Oude en Nieuwe wereld door hun boevenstreken het onderst boven hebben gezet en nimmer in handen van de politie geraakten, alhoewel de bekwaamste en fijnste detektieven tegen hen werden uitgezonden.

Deze groote eer viel mijn vader te beurt, die van de regeering van Ostarië opdracht ontving de twee dieven na hun laatste heldendaad op te zoeken en vooral te trachten den gemaakten buit, die vele millioenen bedroeg en voor het vorstenhuis van dit land van nog veel grooter waarde was, in handen te krijgen.

Steekt eene sigaar op en schenkt een glas whisky and Soda in, want de geschiedenis is nog al lang...

De dwerg nam een notaboekje dat voor hem lag en begon de lezing van

*De plezante historie van de kroon,
den sceptor en de blijde intrede van
den koning van Ostarië*

Er waren vele vreemdelingen te Osta, de hoofdstad van Ostarië, om er de kroningsfeesten bij te wonen.

Het zal wel niet noodig wezen er bij te voegen dat een groot gedeelte dezer vreemde gasten uit Engeland bestond, want het was in de maand Oogst, in vollen zomer, en als er dan ergens iets bijzonders te zien is, dan zijn de kinderen Albions er met hun bijtje bij.

De gansche eerste verdieping, een tiental prachtige kamers, eetzaal, salons, slaapvertrekken met badkamers, was voor drie weken afgehuurd geworden door lord Fitzrolay, die zeker schatrijk moest wezen, want hij betaalde aan den hotelhouder een gekken prijs voor woning en voeding...

Het personeel van het hotel had veel voor hem over en vloog schier op zijne minste wenken.

De lord die hoogstwaarschijnlijk veel gereisd had, en de menschen had leeren kennen in alle opzichten, vooral als ze in de dienstkleeren van een wereldhotel steken, had de sympathie van al deze dienaren weten te winnen, als hij den eersten voetstap in het Hotel van Ostarië deed.

Den portier had hij een vijftal gouden stukken in de hand geduwd en den kleinen loopjongen twee. Eene kamermeid, die hij op de trap ontmoette, bekwam er ook twee.

Nimmer hadden die menschen zulk een vrijgevigen gast in het hotel geweten, en 't was dan ook op zeer korten tijd dat van mond tot mond, van den hotelmeester tot den schoenenpoetser, verteld was geworden hoe die lord met de gouden muntstukken omging.

Ook de eigenaar van het gasthof stond verbaasd te zien, als de secretaris van den lord hem in mooi bankpapier den bedongen prijs voor de drie weken verblijf kwam uitbetalen.

— Het is de gewoonte niet...

Maar, de geheimschrijver van lord Fitzrolay nam hem het woord af en zij op een toon, die geen weerstand duldde :

— Mijn meester heeft «zijne» gewoonten en andere kunnen of mogen er niet bestaan, waar hij zich bevindt.

De waard hield het zich voor gezegd, maar vertelde natuurlijk zijn wedervaren aan verschillende bekenden, zoodat des anderen-daags half Osta wist, wat een zonderlinge Cresus de eerste verdieping van het hotel betrokken had.

De historie van 't gouden geld en 't betalen van den hotelhouder werd aangedikt en op verschillende wijzen voortverhaald, ieder voegde er wat van het zijne bij en verdub-

belde de som, zoodat een paar dagen later de lord al zoo fel de aandacht van de hoofdstad op zich had getrokken als de te kronen vorst zelf.

Ieder droomde van het goud van den rijken Engelschman, ieder was er van overtuigd dat zulk een vrijgevig man zeker een doorbraaf mensch wezen moest en wie een misplaatst woord over den lord zou durven spreken hebben, zou slecht ontvangen zijn geworden, en, als hij het aan een lid van 't personeel van het «Hotel van Ostarië» zou durven zeggen hebben, zou hij eene ranseling hebben opgelopen.

Geld is eene koningsmacht...

Lord Fitzrolay, middelmatig van gestalte en slank van leden, het gelaat glad geschoren en fel gerimpeld, het hoofd dichtbewassen met kort geknipt grijs haar, het eene oog steeds half toegeknepen, het andere schitterend achter het glas dat tusschen wang en wenkbrauw als vastgegroeid was, — lord Fitzrolay kon zoo rond de zestig jaar oud zijn.

Buiten een twintigtal dienaars van verschillend pluimage, was de lord vergezeld van zijn secretaris, een hoog opgeschoten en zwaar gebouwden Engelschman, eveneens met gansch geschoren gelaat, ook fel gerimpeld, maar zijn schedel was glanzend naakt, als een groote billartbol en hij droeg een bril, met groote, blinkende glazen.

Hij was wellicht de vertrouweling van zijn meester, want bijna den ganschen dag verkeerde hij in zijn gezelschap, at aan zijne tafel en ging zeer gemeenzaam met hem om, zonder echter van een eerbiedige onderdanigheid af te wijken.

Wie op het oogenblik van ons verhaal in de slaapkamer van den lord een oogslag had kunnen werpen, zou ten zeerste verbaasd hebben gadeslagen wat er voorviel.

Fitzrolay lag uitgestrekt in een grooten leunstoel, de voeten op het nog omgewoeld bed, eene groote meerschuijmen pijp in den mond en blies dikke rookwolken de lucht in.

Zijn secretaris zat tegenover hem, eenen stoel tusschen de beenen en met de armen boven op de leuning rustende. Hij ook trok met welbehagen den rook uit een oliekop en blies hem tegen de wolken van den lord aan.

Dat zou reeds zonderling geschenen hebben, zoo den meester en den geheimschrijver te zien, maar, wat de verbazing zou gewekt

hebben, zou een knecht geweest zijn, in livrei met een lompen kop, vol sproeten, omlijst door roste bakkebaarden en rost haar.

Deze dienaar zat op het bed, de beenen gekruist, en rookte eene sigaar, waarvan hij de assche met den vinger wegknippte, zoodat ze op het tijgervel vóór de legerstede terecht kwam.

— Daarin, zei Fitzrolay, en hij duidde een notaboekje aan, dat naast den knecht op het bed lag, staat alles trouw opgeteekend wat ge weten moet... Al de personen, van de grootste tot de kleinste, die den prins Krablensky omringen en met hem naar Osta komen, staan er in 't wijd en in 't breed in beschreven, tot in de geringste bijzonderheden, zoodat ge ze kennen zult als gingt ge reeds jaren met die kerels om.

— Gelukkiglijk bezit ik een geheugen zooals er geen olifant een rijk is. Eer er vier-entwintig uren verlopen zijn, ken ik dat gansche boekje van buiten.

— Opperbest... De prins zelf hebt ge te St. Petersburg kunnen bestudeeren, als kamerknecht van Zijne Hoogheid... Hij is trouwens ook naar 't leven, met al zijne gewoonten, manieren, hoedanigheden en ondeugden in dat kostbare boekje afgemaald... Als ge dat ook van buiten leert, zal er geen mensch een onderscheid kunnen maken tusschen u en den vorst van Ostarië... Hij zelf zou zich wellicht afvragen wie van u beiden nu eigenlijk de echte is!

— Ik zal nu zoo vrij wezen, edele lord, mijn dienst op te zeggen en den korten tijd die me nog overblijft vóór de vertooning aanvangt, aan 't leeren van mijne rol besteden.

— Opperbest, ik verleen u het gevraagde verlof.

— Ik dank u, edele lord.

De knecht sprong van het bed, maakte eene diepe buiging en wilde het vertrek verlaten.

— Zijn uwe kleederen reeds aangekomen?

— Ja, dat is in regel. Ik heb mijn uniform reeds aangepast. Het gaat me als eene ledere handschoen, zoo is het flink op maat gefabriceerd. De prins Krablensky zal er nooit zoo een gedragen hebben.

— In regel.

De knecht verdween.

— Hewel Bel, zei de lord, dat zal wel het roemrijkste feit uit onze talrijke veldslagen worden.

— Zullen wij den slag winnen, Rol?
— Gij twijfelt er nog steeds aan?
— Het is te veel gewaagd.
— Het zou anders geen roemrijk feit kunnen worden.

— De verwisseling van persoon doet mij voor mislukken vreezen... Ge moet met mij bekennen dat daar een struikelsteen zou kunnen liggen...

— Gisteravond zou ik dat ook nog kunnen denken hebben. Thans heb ik de verzekering dat het zonder veel moeite gaan zal en de prins als een gevangen vogel in zijne kooi zal ontwaken op 't oogenblik dat hij den dag der kroning aangebroken zal denken... Die dag zal er wezen, maar de kroon zal niet op zijnen edelen kop worden gezet...

— Gij zijt nog immer van plan den prins in zijnen slaap te verrassen en op te lichten?

— Ja, maar ik zal trachten er voor te zorgen, dat hij niet kan ontwaken. Ik heb mijn plan een weinig gewijzigd. Het ging wel wat mank, omdat ik bij 't opmaken niet wist wat ik nu weet. Vooreerst dringen we niet langs het tuinvenster in de slaapkamer van Zijne Hoogheid... De schildwachten aan 't paleis voorspelden mij niets goeds... Een enkel schot, een enkel alarm en 't spel was naar de vaantjes!...

— En wij wellicht in de klem, en ik geloof dat ze ons hier spoedig, zonder veel procesvormen, eenige blauwe erwten naar onze bovenkamer zouden zenden.

— Daarbij, het verporren van den prins langs het venster zou ook vele moeilijkheden medebrengen... Maar, moeilijk gaat ook, en we zouden het zoo wel moeten doen hebben, had het lezen van het notaboekje betreffende de omgeving van den nieuwen vorst mij niet naar een ander plan gedreven... Nu zal het een kinderspel zijn.

— Des te beter, want het is noodig dat gij mij geruststelt... Ja, lach maar, het is de eerste maal dat ik een voorgevoel heb en het waagstuk mij te zwaar toeschijnt...

— Hewel, in het notaboekje vond ik het volgende :

Hij haalde uit zijne brievenstasch een papiertje te voorschijn en las luid op :

« Majoor Promkim. Zou op 't slagveld een held kunnen worden. Zonder hersenen schier en in een salon minder dan een lakei. Drinkt veel en speelt voor grof geld. Is voor alles te vinden als hij gespeeld en zijn laatsten roebel

verloren heeft. Onderdanig en buigzaam waar het zijne meerderen geldt. Staat op den achtergrond in 's prinses omgeving, die hem geene achting toedraagt. Beveelt de wacht van het paleis deze week. »

Hij vouwde het papiertje dicht en stak het weer op zak.

— Die kerel gaat ons helpen, zei hij, of ik heet geen Rol meer. Heden nacht in den krijgslub zal dat eene afgedane zaak zijn.

— Gij zult hem omkopen?

— Ja, maar zonder dat hij het weet. Dat is de beste manier.

Het kostte Fitzrolay weinig moeite om, door bemiddeling van den eigenaar van het «Hotel van Ostarië» in den club der officieren te worden opgenomen.

Er werd daar veel gespeeld, voor groote sommen, en de lord die zooveel waarde hechte aan een handvol gouden stukken als eene koe aan eene flesch champagne, was natuurlijk welkom in zulke omgeving.

Het duurde niet lang of Rol had den majoor Promkim weten te vinden en daar de man niet aan 't spel was, stelde de lord hem voor tegen hem de kaarten op te nemen.

Promkim aarzelde geen oogenblik.

Hij had dien dag een eindje touw weten te bekomen, herkomstig van eene koord waarmede een soldaat zich had opgeknoopt, en, met dat ding op zak moest de kans hem voordelig zijn, dat was niet te betwijfelen.

En de lord zou er natuurlijk eene gansche fortuin aan wagen, want eenige honderdduizende franken, dat was voor hem een druppel uit de gouden zee zijner bezittingen.

Zij namen aan een speeltafeltje plaats, bestelden eene flesch soda en het noodige om malkaar hun geld te ontnemen.

Het touwtje scheen inderdaad geluk aan te brengen, want de majoor won slag op slag, en, wijl telkens de inzet verdubbeld werd, had hij op korten tijd een berg goudstukken en banknoten voor hem liggen.

Een half uurtje duurde dat, maar toen keerde de kans en op een vijftal minuten was Promkim alles kwijt.

Toen hij verklaarde niets meer op zak te hebben, stelde Rol voor op 't woord te spelen.

De majoor nam dit voorstel gretig aan, stak de hand in den broekzak om het touw van den gehangene aan te raken en droeg de heilige verzekering in zich, dat hij weer alles

ging terugwinnen, want het is de eerste kans niet, maar de tweede, die in 't spel overweldigend is...

Het touw scheen echter van slechte hoedanigheid, of misschien had de soldaat zich niet in allen ernst opgeknoopt, en de tweede kans, de goede kwam niet.

Een uur later was majoor Promkim op zijn eerewoord omtrent negenhonderdduizend frank schuldig aan den edelen lord en werd het spel gestaakt, daar er op voorhand was overeengekomen dat er niet langer zou worden gespeeld.

Buiten zijne wedde bezat de majoor geen roebel...

— Het water loopt naar de zee, zei Fitz-trolay, als hij de kaarten nederlegde... Eene andere maal zult ge meer geluk hebben, majoor... Toch wil ik vandaag zóó niet van u scheiden... Als ge er niets tegen hebt, gaan we samen den nacht doorbrengen... Ik weet waar mijn secretaris te vinden en waar die thans den tijd slijt is er goede champagne... Gaat dat?...

Een paar uren later was de majoor dronken, want hij had den eenen beker na den anderen naar binnen gegoten, om zijn geest spoedig te verdooven, om niet meer te denken aan de negenhonderdduizend frank, die hij binnen de vier-en-twintig uren aan den lord betalen moest...

Als Rol bemerkte dat hij Promkim daar had gekregen waar hij hem brengen wilde, sprak hij, na met een oogslag Bel te hebben bevolen zich te verwijderen, wat deze ook onmiddellijk gedaan had :

— Mijn waarde majoor, ik geloof dat het stilaan tijd wordt onze legerstede op te zoeken?

— Nog eene flesch?

— Zooals ge wilt... Op uwe gezondheid...

Insteede te drinken, wierp de majoor woedend den beker op den grond zoodat het glas langs alle kanten wegsprong. Dat maakte hem plots kalm en als verwezen keek hij den lord aan.

— Zenuwachtigheid, zei deze... Ik wed, majoor, dat ge een oogenblik gedacht hebt aan uwe speelschuld.

— Inderdaad!

— En de woede u plotseling heeft aangegrepen, omdat ge eene spottende stem hoordet, die u toefluisterde : En ge bezit geen halven roebel, deugnet.

— Mijnheer!

— Blijf zitten. In 't laat van den nacht moet ge de waarheid kunnen hooren. Want de waarheid is het, niet?

— Wat geeft u het recht!...

— Mijne menschenkennis eerst en vooral en mijn vooruitzicht daar nog bij... Ik weet wat ge van plan zijt te doen.

— U te...

— Laat ons nu malkeer geen Liesbeth heeten, majoor... Ge gaat slapen en als uw roes weg is aan uwe schuld denken... Het zal niet noodig zijn uwen geldkoffer te raadplegen, want ge weet op voorhand dat die u niet kan antwoorden... Blijf toch zitten...

— Gij beleedigt mij en ik zal...

— Nog een beker... Gezondheid!... Er blijft u dan nog slechts een hulpmiddel over: ge schrijft uw testament, ge neemt uw revolver en een second later zijn uwe hersens tegen den muur uwer kamer gespat... Op romangebied zou dat heeten : « Het einde eens spelers!... » Ik ben er aan voor mijn millioentje, waar ik niets om geef, en ik koop de mooiste rouwkroon die te Osta kan gevonden worden, om ze op uw graf neer te leggen... En, ik smaak de vreugde een nacht niet nutteloos te hebben doorgebracht, vermits er eene plaats van majoor in de koninklijke wacht van Ostarrië, door mijn toedoen, te begeven is.

De arme Promkim had met aandacht geluisterd en in zijn door den drank beneveld brein zag hij hoe hij een einde aan zijn leven stelde.

En hij gevoelde medelijden voor zichzelf...

Een paar tranen leekten over zijne wangen.

Als een steenen beeld zat hij daar.

De lord borst in eenen schaterlach uit.

— Nog te jong om te sterven? vroeg hij.

De majoor sloeg aan 't weenen als een klein kind.

— Toe, drink eens, sprak Rol... Er is geen woord muziek van... Leven zult ge, lang leven, want ge zijt gebouwd als een reus... Ik zal u in 't leven houden.

Promkim keek hem ongelooovig aan.

— Op ons beider gezondheid... Wilt ge mij een dienst bewijzen?

— Zeker.

— Een groote dienst is het... Maar, ik zal hem dan ook weten te vergelden... Alle arbeid verdient loon... Had ik het zoo niet begrepen, ik zou geen milliard bezitten... Laat ons met open kaart spelen : als ge doet wat ik van u verlang, dan geef ik u een kwijt-

schrift voor de negenhonderdduizend frank en honderdduizend er bij... Hoe denkt ge er over?...

De majoor was als door den bliksem getroffen, gedeeltelijk ontnuchterd en stamelde :

— Ik begrijp u niet!

— O, niets dat uwe eer kan krenken, niet het kleinste misdrijf zal ik van u vergen... Alleen het voldoen eener millionnairsgril... Ik wensch eene lok te bezitten van den prins Krablensky vóór hij koning is en die zelf af te snijden... Dat is nu alles en als ge mij het verwezenlijken van dien wensch mogelijk maakt sta ik u het millioen af... Uwe speel-schuld en honderdduizend frank.

De nota over Promkim was nauwkeurig.

De man sloeg toe.

— Ik verwacht u morgen in mijn hotel, om alles nader te bespreken, zei de lord... Slaap wel...

Het was den nacht vóór den kroningsdag, of beter gezegd de morgen van dien dag, want middernacht was reeds voorbij...

In den omtrek van het paleis van den koning was alles eenzaam en verlaten.

Men hoorde alleen op het voorplein den regelmatigigen stap van de schildwachten.

Aan de oostzijde van het koninklijk gebouw, langsheen het ijzeren hek van het park, op korten afstand van elkaar bevonden zich drie mannen, die daar stonden als marmeren beelden, zonder een enkel woord te spreken.

Na eenigen tijd hoorden zij een lichten tred op het kiezelpad van het park en een poortje van het hek werd geopend.

Snel traden de mannen binnen en volgden sprakeloos Promkim, die de deur had ontsloten en nu den lord voorging naar het paleis, waar ze ook langs een zijingang den weg vonden naar de slaapkamer van den vorst.

Terwijl het viertal door de lanen van het park slopen, waren een tiental mannen over de ijzeren afsluiting geklauterd in de richting die de anderen ingeslagen hadden.

Zij ook gingen het paleis binnen...

De majoor leidde den lord en zijne twee gezellen tot in eene kamer, die toegang gaf tot het vertrek van den koning.

Daar bevonden zich twee officieren der lijfwacht, die bij eene tafel zaten en sliepen dat ze snorkten.

Daar had Promkim voor gezorgd.

Deze haalde een revolver te voorschijn en fluisterde lord Fitzrolay toe :

— Gij kent mijne voorwaarde... Mocht de koning ontwaken, dan vuur ik mijn wapen af en gij slaat op de vlucht...

Hoe ge dan weg komt, dat zijn uwe zaken... Blijft de vorst doorslapen, dan nadert ge slechts een halven second het bed en knipt de lok... Langer zal ik niet dulden dat ge bij den koning vertoeft...

— Goed is 't...

Op dit oogenblik was Bel achter den majoor gekomen en drukte hem een doek op het gelaat, dien hij uit een doosje, dat hij bij zich droeg, genomen had.

Promkim liet niet het minste geluid hooren.

Rol greep den revolver die uit de hand van den overste der lijfwacht viel en Bel ving den man zelf, die stokstijf achterover helde, in zijne armen op.

Hij legde hem op de tapijt.

— Spoedig nu... Komt er iemand...

— Dan kan mijn dolk nog dienen... Het is echter beter dat niemand ons ziet.

Ze traden in het slaapvertrek.

De prins Krablensky sliep vast.

Bel naderde het bed en legde een oogwenk het doek op het gelaat van den slapende.

Eene lichte trilling bewoog het lichaam en dan bleef de vorst uitgestrekt liggen, als een lijk, want het gelaat verbleekte onmiddellijk en men bemerkte schier niet meer dat de ademhaling voortging.

— Ontkleed u nu spoedig, sprak de lord tot den derden gezet, en kruip in het vorstelijk bed... Wij zullen plaats maken...

Zij tilden den koning op, wikkelden hem van kop tot teen in een zwarten doek en wenkten een drietal der mannen, die nu ook in de wachtkamer stonden.

— Langs het venster naar buiten.

Het raam werd geopend, twee der handlangers sprongen in het park, de andere reikten hen den ingepakten vorst toe.

— Gij hebt het uniform niet eens noodig gehad, zei Rol, en wierp de kleederen, die hun gezet had afgelegd, door het venster.

Deze laatste had reeds de plaats van den opgelichten prins ingenomen en de oogen gesloten...

Rol boog diep vóór de legerstede.

— Rust zacht, koning van Ostarië, sprak hij plechtig; moge uw kroningsdag heilvol wezen en de kroon u licht om dragen zijn... in uw handen als op uw hoofd.

— Wij verlangen te slapen, zei de toegesprokene op denzelfden toon.

— Uw wensch is een bevel... Tot morgen nacht Majesteit.

En hij wipte het raam uit.

Bel sloot het venster en met de overige leden der bende, die nog in de wachtkamer op bevelen wachtten, verliet hij het paleis, langs denzelfden weg dien zij gevolgd hadden om naar het slaapvertrek te gaan. Over de ijzeren afsluiting kwamen zij op de straat en wandelden naar het «Hotel van Ostarië», zonder zich te spoeden.

Het kan toch niemand verwonderen dat de secretaris van lord Fitzrolay, met een paar kamerknechten van zijn meester, eene nachtwandeling in stad had gedaan...

Een paar uren later ontwaakte de majoor uit zijne verdooving.

Hij zette zich overeind op het tapijt en keek met verdwaasde blikken rond.

Met moeite kon hij zich herinneren wat er gebeurd was.

Langzamerhand kwam hem alles te binnen.

Hij richtte zich op.

De twee officieren sliepen nog .

— De koning ?

Eene geweldige vrees greep Promkim aan.

— Indien ze den vorst eens gedood hadden ?... Waarom hadden zij hem bedweld ?

Aan zijne voeten lag eene brieventesch.

Hij raapte ze op en vond er, benevens een bundel banknoten een briefje in. Er stond op te lezen :

« Ontvangen van den majoor der lijfwacht, heer Promkim, de som van negenhonderd-duizend frank.

Fitzrolay. »

Hij borg alles in zijn binnenzak en bleef een stond besluiteloos voor zich uitstaren.

— De koning ?

De majoor nam een besluit.

Hij wierp een blik op de slapende officieren en ging behoedzaam naar de deur van het vertrek van den vorst, schoof de draperie half weg en wierp een blik naar binnen.

De koning sliep niet en keek den overste aan, met samengetrokken wenkbrauwen en een verbolgen blik.

Promkim boog als een knipmes.

— Wat wilt ge, man ?

— Sire... Ik... Sire, ik waakte... Ik dacht.. Ik wilde mij vergewissen...

— Of ik sliep ?... Ge zijt nu overtuigd van het tegendeel... Ongepast treedt gij op... Ge kunt gaan...

Promkim boog weer even diep en schoof de draperie toe.

Een zucht van ontlasting ontsnapte zijn benepen boezem en vreugde straalde op zijn gelaat.

— Er is niets gebeurd, murmelde hij. De koning is wel te pas, misschien met een lok minder op het hoofd. En het geld zit hier. Maar waarom hebben ze mij bedweld. Kom, dat zal ik den lord vandaag of morgen vragen. Wat een zonderlinge kerel toch ! Als ik zijne fortuin moest bezitten, dan zou ik... dan zou ik ze wellicht sinds lang verspeeld hebben...

En hij begaf zich naar zijne kamer, ging gekleed op zijn bed liggen en sliep weldra in.

De portefeuille, die hij op zijnen boezem voelde, drukte zwaar op zijn geweten en versmachtte het...

De koning van Ostarië reed te paard, door een schitterenden hofstoet gevolgd door de straten van Osta, naar de hoofdkerk, waar hem de eeuwenoude kroon van het zoolang verdrukte en nu vrije land zou worden op het hoofd geplaatst en hij den sceppter der vroegere koningen in de hand zou nemen, om hem te zwaaien over het land dat hem ge-roepen had om te regeeren...

De stad was prachtig versierd.

Overall groen, festoenen, bloemen, schilden, wimpels, en aan de huizen de nationale vlag, wapperend en flapperend voor de vensters, waaruit roode en blauwe fluweelen doeken hingen, met gouden franjes en kwispels bezet.

In de straten, die de stoet volgde, waren er triomfbogen opgericht, prachtig geschilderd en opgeluisterd met beelden.

Het leger vormde er de haag en hield de duizenden nieuwsgierigen, die er opgepakt stonden als haringen in eene ben, in bedwang.

Overall waar de vorst voorbijtoog ging een oorverdoovend gejubel op, en werd er met hoeden, mutsen, doeken gezwaaid en aan het hoezeegeroep scheen einde te komen.

Na de plechtigheid in de kerk, reed de vorst naar het parlamentsgebouw, waar hij eene redevoering las.

Ieder stond verbaasd over de gemakkelijke van spreken en den juisten toon waarop de Koning zich wist uit te drukken. Men had immers beweerd dat hij niet al te best ter tong was, men niet te veel van dien eersten speech moest verwachten.

Degenen die den vorst van dichtbij kenden konden er geen kop aan krijgen. De anderen dachten dat er laster was verspreid geworden. Allen juichten met nog meer geestdrift den behendigen en talentvollen spreker toe, die zich daar openbaarde.

Het was in het belang van Krablensky, dat een ander daar in zijne plaats optrad.

De nieuwe Koning had er alles bij te winnen.

Nadat de ontvangst in het parlamentsgebouw was afgelopen ontving de vorst in zijn paleis onderscheidene hooggeplaatste personen, waaronder natuurlijk lord Fitztroy.

Met geld krijgt men alles gedaan.

Een dozijn woorden, een handdruk en Rol kon het paleis verlaten, zooals de andere bezoekers.

Dit kort onderhoud was hem echter toch voldoende geweest om te zien dat zijn medewerker zijn rol opperbest speelde en niets het voortzetten ervan zou komen hinderen.

Trouwens, op het feestmaal dat 's avonds plaats had, was de edele lord ook uitgenoodigd geworden, en daar zou hij wel de gelegenheid vinden om met den Koning van Ostarië eenige woorden te wisselen.

En, ging het niet, dan waren er nog geene potten aan gebroken, want alles was tot in de kleinste bijzonderheden op voorhand geregeld geworden.

Niemand bezat meer orde dan Rol. Niets, hoegenaamd niets liet hij aan het toeval over.

Het was daarom toch ook dat hij steeds het welgelukken zijner ondernemingen te danken had.

Het feestmaal was een officieel feestmaal, en dat was in Ostarië zooals het steeds overall is. Er werden een aantal officieele redevoeringen uitgesproken, met holklinkende woorden en opgeblazen volzinnen, die niets zegden en beteekenden ze nu en dan wel eens iets, dan was het iets waaraan de redenaars zelf geen belang hechtten of zelf niet geloofden.

Het antwoord van den koning was kort en beviel aan allen, omdat er ook al zeer weinig in vooruitgezet werd, maar ieder een mondsvol loftuigingen bekwam.

Na het maal reed de koning en zijn gevolg in open rijtuig door de verlichte stad en woonde daarna, van op het balkon van het paleis, het vuurwerk bij dat op de rivier te zijner eere de lucht werd ingeblazen.

Het volk bracht hem op het plein nog herhaalde malen eene grootsche ovatie en daarmede kon de vorst gaan slapen.

Maar, dat deed hij niet.

Als hij zich in zijne vertrekken had teruggetrokken, ontbood hij den bevelhebber van het paleis, en sprak hem als volgt toe:

— Ik heb heden morgen, in de kerk, de kroon en den scepter slechts even gezien en verlang die twee historische stukken thans van dichtbij te bewonderen.

— Heden avond nog, Sire ?

— Ik geloof toch dat ik mij verstaanbaar in het Ostarisch uitdrukt.

— Onmiddellijk zal ik mij tot den gezant van Rusland richten, om hem den wensch Uwer Majesteit over te maken.

— Wat heeft die gezant daarmede te maken ?

— Kroon en scepter, Sire, hooren aan Rusland toe en den gezant werd opgedragen er over te waken.

De koning fronste de wenkbrauwen.

— Werden die juweelen dan niet aan Ostarië afgestaan ?

— Neen, Sire.

— Ik meende zulks vernomen te hebben. Maar dat alles verlang ik niet te weten. Ik wensch zoo dadelijk kroon en scepter te zien.

De bevelhebber boog en verliet het vertrek. Ruim een half uur later liet hij zich aandienen.

De vorst wandelde ongeduldig het vertrek op en neer.

— Welnu ?

— De gezant van Rusland verlangt door Uwe Majesteit in gehoor ontvangen te worden.

— Om halftwaalf 's nachts !

— Hij verlangt Uwe Majesteit te spreken over de kroon en over den scepter, die...

De koning sneed hem het woord af.

— Heeft hij de juweelen bij zich ?

— Met uw verlof, Sire, hij wenscht...

— Waar zijn kroon en scepter ?

— De gezant verlangt...

— Voor de laatste maal, donder en bliksem, waar zijn de juweelen ? Ik hoop nu antwoord te bekomen op die klare vraag, heer bevelhebber.

— In het hotel van het gezantschap... Het is daarom dat de gezant wenscht aan Uwe Majesteit...

Weer belette de vorst den bevelhebber verder te spreken.

Hij strekte den linker arm uit, waarop aan den pols met een bandje een uurwerk bevestigd was.

— Hoe laat is het ?

— Kwaart vóór twaalf, Sire.

— Wie ben ik ?

— De koning van Ostarië, Sire.

— Luister nu wel naar hetgeen ik u zeggen ga. Ik beveel u den gezant van Rusland te melden dat de koning van Ostarië weigert hem kwaart vóór twaalf te ontvangen. Gij zult er bijvoegen dat diezelfde koning van Ostarië klokslag middernacht de kroon en den scepter hier op deze tafel wenscht te zien. En druk dien gezant daarbij goed op het hart dat ik zoo weinig om Rusland maal als om de pet van mijnen opperkok, en, zijn de twee juweelen op het gestelde uur niet hier, ik ze door mijne lijfwacht zal laten halen. Als ik iets wil, moet het gebeuren... Halve draai, marche!...

De bevelhebber van het paleis verhaastte zich weg te komen en den gezant zijn wederaren te verhalen...

— Als die vent koppig blijft, zei de gewaande vorst halffluid, dan is heel het spel naar de vaantjes... Ware Rol nu maar hier, die zou er misschien wel iets op vinden...

Het tafelkleed werd opgeheven en het hoofd van lord Fitzrolay kwam te voorschijn.

— Rol is hier, Sire, klonk het halffluid. Ge speelt zeer wel. Er is voorloopig aan uwe rol niets te verbeteren.

Eene hand kwam ook van onder de tafel uit en de Engelschman legde den vinger op den mond om zijn makker aan te manen niet te spreken.

Daarna verdween hoofd en arm weer onder het meubel.

Een half uur verliep.

De bevelhebber liet zich weer aandienen.

Hij trad binnen, gevolgd door twee mannen, die eene kist droegen.

— Dat zijn de juweelen ?

— Om u te dienen, Sire.

— Plaatst ze daar.

— De gezant wacht in het paleis. Twintig gewapende mannen volgden hem tot hier. Hij verzoekt nederig Uwe Majesteit hem te laten melden wanneer hij de juweelen terug in ontvangst zal mogen nemen.

— Ik zal hem ze straks zelf ter hand stellen. Ik dank u. Ge kunt gaan.

Als hij alleen was ging de koning tot in de voorzaal, om te zien of niemand hem bespiedde.

Een officier stond bij den anderen ingang.

De vorst naderde het schrijn en opende het.

In de blanke zijde lagen kroon en scepter.

Rol kwam van onder de tafel gekropen en fluisterde:

— Vooruit...

Hij opende behoedzaam het raam, zonder het minste gerucht te maken, sprong door het venster en nam de kist aan, die de vorst hem overreikte...

Deze laatste gleeed hem achterna en trok zoo goed mogelijk het raam achter zich dicht...

De twee mannen, samen het koffertje dragende, ijlden door het park en drongen zoo in een soort bosch, dat op den achtergrond gelegen was. Daarachter strekte zich een weide uit, die voor tal spelen door de hovelingen benuttigd werd.

— Wij hebben geen oogenblik te verliezen, zei Rol... Alles klaar, Bel ?

— Ja, wij hebben versche paarden... De weg is vrij...

— Er dan maar op los.

Het schrijn werd op een der dieren vastgespt, de drie mannen namen plaats en een oogenblik later ging het in vollen galop over de baan.

— Vaarwel, Osta ! zei Rol.

— Ge kunt over me denken wat ge wilt, sprak de koning, maar het kropt mij in de keel, ik heb verdriet omdat ik mijn volk moet verlaten, mijn koningschap moet vaarwel zeggen !

— Bravo ! riep Bel. Wat een brave vorst ! En zeggen dat hij nog geen cent zijner wedde ontvangen heeft. Ge zoudt een waardig koning zijn !

— Spot niet, wedervoer zijn gezet. Ik meen ten volle wat ik zeg. Ik was het reeds gewoon als koning op te treden. Ja, ik heb spijt dat ik de rol niet kan voortspelen.

— Is dat ernst ? vroeg Bel ongeloofig.

— Ten volle... Als ik alleen ware geweest om den slag te wagen en zoover gelukt was als wij het hebben kunnen brengen, ik zou den prins Krablensky in zijne gevangenis den nek hebben laten omwringen en in zijne plaats vorst van Ostarië gebleven zijn.

— Grootheidswaanzin !

— Noem het zooals ge wilt, maar ik vond een groot genoegen in dat koningsspel !

— Zooals kleine kleuters veel genot vinden bij nieuw speelgoed gedurende de eerste dagen dat zij het bezitten!... Ge moet leeren nadenken, beste jongen. Weet ge wat u zou te wachten staan in Ostarië?

— Toch niet.

— Luister dan. Langs den eenen kant zouden de talrijke beslommeringen, tegenkantingen van allerlei slag, deugnietereien zoo vanwege vrienden als belagers, u spoedig doen inzien dat het plezanter is de makker van Bel te zijn, in het midden van menschen van onze soort te leven en vrij te zijn als een vogel in de lucht, van al de genuchten van het leven te genieten en niet de minste verantwoordelijkheid te dragen. Langs den anderen kant zoudt ge de kans loopen onder den kogel of den dolk van den eenen of den anderen dwaas uwe ziel aan haren schepper te moeten weergeven. In ieder geval zoudt ge 't er niet lang volhouden en ge zoudt dan niet eens de kans meer hebben iets mede te nemen. Vorsten, die hunne zaak overlaten, mogen kroon en scepter niet mededragen. Geloof me, beste, dat ge thans, naast die juweelen gezeten in onze rijtuig, de goede baan hebt gekozen.

— Ge kunt gelijk hebben!

— Twijfel er niet aan. Ik ruil nog met geen twintig koningschappen mijn dievenleven...

Als de prins Krablensky in een grooten doek was ingepakt geworden en door het venster van het Koninklijk paleis in het park gebracht, droegen de mannen hem tot op den straatweg, door hem doodeenvoudig over de grillie te tillen.

De last werd in eene automobile gelegd, die in volle vaart wegrende...

Als de prins 's anderdaags, in den vroegen morgen, uit zijne verdooving ontwaakte, greep hij naar de schel, maar kon ze niet te pakken krijgen.

Hij wilde de kaars op zijne nachttafel ontsteken, maar zijn hand vond niet alleen geen stekjes, maar zelfs geen meubel.

De prins sprong uit het bed, maar in stede van met de voeten op een zacht tijgersvel terecht te komen, raakten ze een killen, steenen vloer.

Een kreet van verrassing ontsnapte hem.

Hij sprong naar het venster, om de gordijnen weg te schuiven.

Er was geen raam; zijne handen betastten een naakten wand.

Was het een droom?

Neen, hij sliep niet meer, daar was hij overtuigd van.

Wat was er dan met hem gebeurd?

Een oogenblik bleef hij vreesachtig staan.

Den avond te voren had hij toch in het paleis te Osta doorgebracht en zich ter ruste gelegd op het koninklijke bed, in het vorstelijk slaapvertrek van het paleis zelf.

Hij trad op den anderen wand toe en vond er een tafeltje waarop hij al scharrelend een kaars en een doosje lucifertjes vond...

Hij ontstak licht en kon nu in zijn gevang rondkijken en het eens goed opnemen...

Een gewoon veldbed, eene ijzeren waschtafel, eene tafel en twee stoelen, vier groen geschilderde naakte muren, een rooden steenen vloer en een klein, laag venster, langs buiten met luiken gesloten, meer was er niet te zien.

In de deur, die van ijzer bleek te zijn, was een winket aangebracht, dat insgelijks langs buiten van een luik voorzien was.

— Is dat het begin van mijn koningschap, dacht de prins. Voorzeker heeft men mij dezen nacht gevangen genomen en hier opgesloten. Maar, hoe komt het dat ik daar niets van weet. Zoo vast slaap ik toch niet. Men moet mij bedwelmd hebben... En nergens eene schel...

Nu bemerkte hij dat in een der wanden eene deur bestond, bijna onzichtbaar, daar ze met den muur geschilderd was geworden en er als deel van uitmaakte.

Deze deur kon hij openmaken. Ze hoorde toe aan eene in den wand gemaakte kast.

Ze bevatte kleederen, eene gansche uitrusting van een Ostarischen landbouwer, pet en botten inbegrepen.

— Er blijft me niets te doen, dacht de prins, dan terug te bed gaan en de dingen af te wachten die komen zullen.

Hoelang hij op de ruststede lag na te denken, kon hij niet zeggen, toen het winket ontsloten werd en een gelaat vóór de opening zichtbaar werd.

— Wie daar? vroeg Krablensky.

— Uw dienaar.

— Wilt ge mij zeggen waar ik ben?

— Neen, was 't korte antwoord.

— Weet gij wie ik ben?

— Het gaat mij niet aan.

— Ik ben hier gevangen?

— Dat zou ik denken.

— Ik verlang onmiddellijk hier heen te gaan.

— Zoo.

— Ik ben de koning van Ostarië.

De man achter het winket lachte luidop.

— En ik ben de keizer van China, spotte hij.

— Geloofst ge mij niet ?

— Gij mij ?

De prins sprong uit het bed en naderde de deur.

— Ik herhaal u dat ik de koning van Ostarië ben en ik gebied u deze deur te openen.

— Ge ziet er weinig koninklijk uit, zei de man, zoo in uwe onderbroek... Ginder, links, is eene kast en daar zijn kleederen in, die voor u bestemd zijn... Ik keer binnen een kwaartuurs terug, met uw ontbijt...

Het winket vloog dicht.

— Ik kan hier toch niet zonder kleederen blijven en moet me dan ook maar tevreden stellen met het plunje dat daar hangt.

Hij maakte gebruik van de ijzeren waschtabel, de ruwe handdoeken en trok broek en jas aan, zoodat hij daar gekleed stond als een eenvoudige boer van zijn koninkrijk. Het ging hem alles als geschilderd en de botten pasten, alsof ze voor hem waren gemaakt geworden.

— Spijgtig dat hier geen spiegel is, zei de vorst, want ik zou me wel eens willen zien in de nationale kleederdracht van mijn rijk!... Ik zou hier ook wel wat versche lucht willen inademen en het daglicht even aanschouwen.

Hij ging naar het raam, opende het, maar de luiken weerstonden alle drukking en Krablensky moest zich vergenoegen met het licht en de lucht die door een paar kleine vierkante openingen drongen, welke bovenaan in de ijzeren vensterafsluiting waren aangebracht.

— Op een stoel kan ik daardoor een oogslag werpen, dacht hij, en de daad bij het woord voegende sprong hij op eenen stoel, met het oog voor het luchtgat.

Een groote boom moest langsdaar dicht bij het gebouw staan, want de vorst bemerkte alleen groote bladeren en dikke takken, die hem het zicht geheel benamen.

Het winket in de deur werd opnieuw geopend en een schenkblad, waarop zich een prachtig zilveren koffiegierief bevond, werd den prins, die genaderd was, toegestoken.

— Aanpakken.

Hij gehoorzaamde, want hij had honger, en hij berustte toch in zijn lot, omdat hij inzag dat er niets anders te doen was.

Een tweede schotel volgde, waarop verschillende spijzen te vinden waren.

— Smakelijk!

En het deurtje werd weer dichtgeworpen.

Daar stond de koning van Ostarië, met twee schotels in de hand, gekleed als een landman, gevangen in eene kleine kamer, van heel de beschaafde wereld gescheiden...

Hij deed het ontbijt eer aan.

Eenigen tijd nadien verscheen de gevangenvaarder of wie de kerel die hem het voedsel had gebracht dan ook was, weer voor het winket en reikte den prins een paar dagbladen over.

— Ge kunt er in lezen, zei hij, wat ze te Osta hebben gedaan om de stad te verfraaien voor de kroningsfeesten en hoe de plechtigheid geregeld is geworden. Het zal er spannen, man.

— Er zal niets gebeuren!

— Wat ge zegt!

— Vermits de koning er zelf niet zal zijn.

— Hij is in 't paleis en zal vandaar naar de hoofdkerk rijden.

— Hij is er niet, vermits hij hier is.

— Begint ge weer opnieuw, met die gekke beweringen!

— Mijn beste vriend, ik herhaal u nog eens dat ik de koning van Ostarië ben. Als ge mij hier uit laat, zal ik u weten te beloonen. Doet gij het niet, dan zal ik het u betaald zetten. Waarom heeft men mij hierheen gevoerd ?

— Ik mag het niet zeggen.

— Laat me dan met vrede.

— Hoor eens, zei de cipier, als ge mij belooft aan den meester niets te verraden, dan wil ik u wel iets mededeelen.

— Wie is dat, de meester ?

— De bevelhebber van het koninklijk paleis.

— Zeg dat ik hem gebied oogenblikkelijk hier te komen!

— Begint ge weer ? Dan verneemt ge niets ! Ge moet kalm blijven en vooral mij niet voor den aap houden. De bevelhebber van 't paleis bevindt zich wijd van hier, te Osta, om de feesten bij te wonen. Hewel, wilt ge mij nu op uw eerewoord beloven hem niet te zullen zeggen, als hij u mocht ondervragen, dat ik een paar woorden over uwen toestand heb losgelaten.

— Ik verpand er mijn eerewoord op.

— Zoo kan het gaan, als het voeten heeft, zegt het spreekwoord.

En, zijne stem verdoovend, half-luid, naar binnen sprekend als vreesde hij fel dat iemand anders dan de prins hem zou hooren, sprak de man :

— Ik weet dat gij Snapsekof zijt.

— Wie?

— Snapsekof, de gekende anarchist... Ge moet niet trachten het tegenovergestelde te beweren... De meester is er zeker van...

— Ik ben de koning...

— Van Ostarië. Dat weet ik, maar Snapsekof zijt gij toch ook, en dat ge van plan waart den koning van Ostarië de zes blauwe boontjes van uwen browning in 't lijf te jagen, dat weet ik ook. En daarom, mijn beste anarchist, heeft men u hier in verzekerde bewaring gebracht... Als de feesten afgelopen zijn en de vorst goed bewaakt in zijn paleis, dan zal men u toelaten de grenzen over te trekken... Men heeft, door eene aanhouding in het openbaar, de feesten niet willen hinderen en daarom best geoordeeld u zonder rumoer bij de lurven te vatten en hier op te sluiten... Nu weet ge er zooveel van als ik.

— Dat heeft de bevelhebber van 't paleis bewerkt?

— Zooals ge zegt.

— Wat er geschied is weet ik niet, maar er werd eene grove vergissing begaan, die al wie er aan medegewerkt heeft, duur zal komen te staan. Ik ben de koning van...

— Als ge niet gek zijt, speelt ge overheerlijk comédie. Ge kunt gestolen worden, Snapsekof!

Het winket werd gesloten.

Wat er in het brein van den vorst omging, is niet te beschrijven.

Het was alsof er iets in zijne hersens werd omgeroerd.

Het was toch de prins Krablensky, die dien zelfden dag tot Koning van Ostarië moest gekroond worden?

Hij stelde zich die vraag.

Het was alsof hij zelf er ging aan twijfelen. ging gelooven dat hij Snapsekof was, die gedroomd had iets anders te zijn.

Of was hij een krankzinnige?

Of was het nog een kwade droom die voortduurde.

Hij was een oogenblik van plan op de deur, op de luiken te bonzen met zijne vuisten, om hulp te roepen.

Tot wat zou dat echter gediend hebben. Degene die hem gevangen hielden, zouden

dat toch ook wel voorzien hebben, zij die alles zoo degelijk hadden geregeld.

Een hoopstraal blonk hem tegen : als de feesten afgelopen waren, zou men hem toelaten over de grenzen te vluchten. Dan zou hij weldra weten wat er met hem gebeurd was.

Die straal verdoofde echter onmiddellijk : vermits hij prins Krablensky was, en hij dus moest gekroond worden, zouden de feesten geene plaats hebben en men zou hem niet toelaten. En als, men hem gevangen hield zou de kroning nooit kunnen plaats hebben. Het eene hing van het andere af en logisch geredeneerd zou hij dus nooit worden vrijgesteld...

Er was geene uitkomst...

Het angstzweet brak hem uit.

De vier uren die hij daar sleet waren eeuwen en zou hij nimmer vergeten al werd hij honderd jaar.

Het was dan ook een kreet van blijdschap dien hij slaakte als het winket weer ontsloten werd.

— Hier is eene buitengewone éditie van het *Ostasch Morgenblad*. Ge zult er in lezen dat de koning als een verlosser door zijn volk ontvangen is. In de kerk is alles afgelopen en hij is nu naar 't parlamentsgebouw gereden... Ge zult nu misschien weer wat evenwicht in uwe bovenkamer bekomen, als ge dat alles zult gelezen hebben.

De vorst las en als hij het blad op de tafel had geworpen stak hij de armen ten hemel en kreet :

— Ben ik het nu of ben ik het niet!

Hij hamerde met zijne vuisten op zijne slapen en riep wanhopig uit :

— Ben ik gek, of ben ik het niet!

En hetgeen hij eenige uren vroeger als nutteloos had opgegeven, voerde hij nu uit.

Hij begon met krampachtig gesloten vuisten op de deur, de luiken van het venster te bonzen, te roepen, te huilen, ging als een razende te werk, weende van machteloze woede, sloeg een der stoelen tegen het winket aan stukken, en zonk eindelijk, moe en afgemat, maar kalmer geworden op het bed.

Nu kon hij weer denken.

— Als er dan toch een koning is, die gekroond wordt op dit oogenblik! kreet hij, dan zal ik morgen vrij zijn en weten wat ik thans niet weten kan, begrijpen wat ik thans niet begrijpen kan!... Krablensky of Snapsekof!...

Er werd hem door het winket een middagmaal, enkele uren later een volledig eetmaal en daarna een avondmaal aangebracht en

daar hij geen woord meer sprak, liet de gevangenbewaarder ook zijne taal niet meer hooren.

Hij had zich gekleed op het bed uitgestrekt, maar kon niet inslapen...

Plotseling werd de deur van het vertrek geopend en drie mannen traden binnen.

Zij hadden een masker voor het gelaat en waren verder als vliegeniers uitgedoscht.

— Sta op en volg ons, koning van Ostarië, klonk het op bevelenden toon.

Prins Krablensky gehoorzaamde.

Een paar oogenblikken later stond hij in de open lucht.

Het was pikdonker rond hem, zoodat hij niet zien kon wat hem omringde.

Hij werd alleen gewaar dat hij op eene groote vlakke stond.

Dezelfde stem liet zich hooren :

— Koning van Ostarië, stap voort, immer in dezelfde richting en ge zult, als de dag in de lucht komt, de wallen uwer hoofdstad zien... Regeer daar in vrede!... Als ge durft een anderen weg inslaan, als ge durft op uwe stappen terugkeeren, dan zal een schot uit deze pistool den troon van Ostarië open maken...

Een schot knalde...

— Vooruit nu!

De prins ging en bleef gaan, zonder iemand op de baan te ontmoeten, dan hier en daar een groep huizen, waar geen licht brandde, waar de bewoners in de diepste rust verzonken waren...

Op eene bank, onder een grooten boom, waar een viertal wegen zich kruisten, bleef hij rusten.

In het Oosten werd het licht...

Een paard, in een kar gespannen, daagde op. De voerman had het dier vrijen teugel gegeven en sliep...

De koning hield het voertuig staan, waardoor de geleider uit zijnen slaap gewekt werd.

— Wat verlangt ge?

— Rijdt ge stedewaarts?

— Ja.

— Naar Osta?

— Zeker.

— Wilt ge mij opladen. Ik moet ook in de stad wezen. Ik heb lang en snel gegaan en mijne beenen zijn verlamd. Ik zal u goed betalen.

— Stijg maar op. Als ge een eerlijk man zijt breng ik u naar de stad. Als ge een roover zijt, zult gij bedrogen zijn, want ik bezit geen duit!

Hij moedigde zijn paard met de zweep aan, de kar zette zich weer in beweging en een half uur later deed de koning van Ostarië op die wijze zijne intrede in zijne goede stad Osta...

— Waar moet ge wezen vriend? vroeg de voerman, als ze de poort van de omheining waren doorgereden.

— In 't koninklijk paleis.

— Wat hebt ge daar verloren?

— Dat zult ge wel eens vernemen.

— Men zal er u goed ontvangen, als ge komt om iets te vragen. 't Is feest geweest en de koning zal nog slapen. Nu, ge moet het weten.

De man bracht den vorst tot op het plein.

Krablensky steeg van het voertuig en stapte naar een der poorten van zijn woning, die open stond en door eene wacht bewaakt werd.

De voerman had zijn paard staande gehouden en keek glimlachende den boer na, die 's morgens vroeg in het paleis wilde binnengaan.

Hij zag hoe de onderofficier der wacht door den schildwacht geroepen werd en met den landman een woordenwisseling had, waarbij deze laatste breede bewegingen maakte en den krijgsman naar binnen wees.

Een oogenblik verliep en een officier kwam buiten.

Op één oogwenk veranderde heel het spel.

De overste sprak eenige woorden met den boer, boog eensklaps zeer diep en trad opzij, om den landman doorgang te bieden.

— He, zei de voerman, dat is wat anders... Dat ziet er alles behalve pluis uit... 't Is best met zulke zaken geen uitstaans ts hebben!...

Hij gaf zijn ros van de zweep en verdween in eene zijstraat...

In de voorzaal van de vertrekken des konings, waren al de hoogwaardigheidsbekleeders en de gezant van Rusland vergaderd, om na te gaan wat er hen te stond.

Men had den koning, de kroon en den schepper vruchteloos gezocht, tot de bevelhebber van het paleis, op het bed van den vorst een blad papier had ontdekt, dat met eene speld aan een der zijden deksels vastgehecht was.